

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Co/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318202484
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8318202484.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v spore žalobcu R Collectors s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO 50 094 297, práv. zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanej: I. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX G., právne zastúpená JUDr. Jana Šepeľová, Advokátska kancelária, Námestie slobody 13/25, 066 01 Humenné, o zaplatenie 4049,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15Csp/87/2018-136 zo dňa 18.decembra 2018, takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o lehote splatnosti prisúdenej pohľadávky, vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Strany sporu nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„ I. Z a s t a v u j e konanie do výšky 250 Eur s príslušenstvom.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 347,04 Eur, 5,25 % úrok z omeškania ročne zo sumy 297,42 Eur od 11.8.2015 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalobu v prevyšujúcej časti s príslušenstvom a úroky z a m i e t a.

IV. Žalovanému n e p r i z n á v a náhradu trov konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 52 odsek 1, 2, § 53 odsek 1, 2, 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 odsek 2, § 9 odsek 2 písm. k), § 11 odsek 1 písm. a), písm. b), písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu sa žalobou podanou na súde dňa 11.6.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 4049,76 eur spolu s dlžným úrokom z istiny 2229,21 eur, s úrokom 19% ročne zo sumy 4049,76 eur od 1.5.2018 do zaplatenia, zákonným úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 4049,76 eur od 1.5.2018 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Svoju žalobu právny predchodca žalobcu odôvodnil tým, že so

žalovanou dňa 22.3.2013 uzavrel zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX na základe čoho bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 4350,- eur. V dôsledku omeškania žalovanej s plnením úveru predchodca vyhlásil dňa 10.8.2015 úver za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná časť dlžnej sumy z úveru zaplatila. Poslednú čiastkovú úhradu úveru žalovaná vykonala dňa 26.4.2018. Žalovaná sa k žalobe doručenej dňa 18.10.2018 vyjadrila len v tom zmysle, že žiada o predĺženie lehoty na vyjadrenie, keďže sa rozhoduje o jej žiadosti o zastupovanie Centrom právnej pomoci. Dňa 18.10.2018 súd rozhodol uznesením o zmene na strane žalobcu, keďže došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z pôvodného žalobcu Poštová banka, a.s. na súčasného žalobcu R Collectors s. r. o.

4. Súd I. inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého dňa 22.3.2013 uzavrel žalobca a žalovaná zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 4350,- eur, ktorý sa zaviazala vrátiť formou pravidelných 72 mesačných splátok vo výške 102,- eur s ročnou úrokovou sadzbou 19% so splatnosťou 25.3.2019, s RPMN 20,74%, s celkovou výškou nákladov 2983,10 eur. Vo vyjadrení zo dňa 10.8.2015 predchodca žalobcu uviedol, že pohľadávka voči žalovanej sa stala ku dňu 10.8.2015 predčasne splatnou v celom rozsahu. Dňa 30.4.2018 predchodca žalobcu vystavil Aktuálny stav úveru. Dňa 22.10.2018 došlo súdu čiastočné späťvzatie od žalobcu pre sumu 250,- eur z dôvodu úhrad žalovanej dňa 24.5.2018 vo výške 50,- eur pred začatím konania a od 29.6.2018 do 25.9.2018, t.j. 4x po 50,- eur po začatí konania, preto súd konanie zastavil pre túto sumu s príslušenstvom v súlade s § 144 a 145 ods. 2 C.s.p. Z preukázaných dokladov mal súd za preukázané, že došlo k uzavretiu zmluvy o úvere. Svojím charakterom ide zároveň o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. ust. Občianskeho zákonníka. Zároveň na obsah uzavretej zmluvy, povahu jej účastníkov (žalovaná vystupovala v zmluve ako fyzická osoba zabezpečujúca svoje potreby, teda spotrebiteľ, kým žalobca konal v predmete svojho podnikania, teda ako dodávateľ), výšku úveru a práv a povinností jednotlivých strán je zrejmé, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a táto spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru. Zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 odsek 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného nevyplýva výška jednotlivých zložiek mesačnej splátky, t.j. aká je výška splátok istiny, aká je výška splátok úrokov a aká je výška splátok ďalších poplatkov, ani termíny ich splatnosti, nakoľko tie majú byť v zmysle uvedeného ustanovenia určené v splátkovom kalendári, avšak tento k zmluve nebol pripojený. Žalobca do zmluvy uviedol len celkovú splátku, z ktorej nie je možné zistiť jej jednotlivé zložky. Spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy ani v priebehu trvania zmluvného vzťahu nemal vedomosť o tom z akých položiek, v akej výške pozostáva navýšenie úveru. Súd považoval neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov za neprijateľnú podmienku, ako to má na mysli ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Navyše súd poukazuje na ustanovenie §11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2, okrem iných aj písm. k), a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na konkrétne chýbajúce údaje v úverovej zmluve, o tom z akých položiek pozostáva navýšenie úveru, ako aj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a tiež vzhľadom nato, že žalovaná úver čerpala, súd zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú medzi účastníkmi konania považoval za platnú, avšak poskytnutý úver považoval podľa citovaného ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov.

5. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho Zákona contra legem. Súd prvej inštancie je preto názoru, že napriek predmetnému rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich (teda 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch), tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. (s čím sa stotožňuje aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí zo dňa 12.7.2018 sp. zn. 15Co/28/2018) V predmetnej zmluve bola RPMN nesprávne uvedená, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku aj z uvedeného dôvodu. Pozri rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/98/2017 zo dňa 25.04.2017. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017 a zn. 3Co/124/2016 zo dňa 03.11.2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06.04.2017. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že

poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

6. Žalobca si v konaní z dlžnej sumy istiny úveru uplatnil aj nárok na úrok z úveru vo výške 19 % ročne odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, súd uvádza, že tento nárok by mu nebolo možné priznať aj z ďalšieho dôvodu. Od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úrok z omeškania, nie však už dohodnuté zmluvné úroky (viď rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Obo 146/98, ZSP 4/2000). Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že žalobca má nárok na zaplatenie rozdielu medzi poskytnutým úverom a úhradou žalovaného pred začatím konania a po začatí konania 1347,04 eur (4350 eur - 2752,96 eur - 250,- eur) podľa výpisu predloženého predchodcom žalobcu) je dôvodný a preto žalovanú zaviazal na zaplatenie tejto sumy. Právny zástupca žalobcu uviedol na pojednávaní, že považuje zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov. Žalovanej bolo poskytnuté 4350,- eur a žalovaná uhradila doposiaľ 3102,96 eur a žalovaná uznáva rozdiel, t.j. sumu 1247,04 eur, ktorú chce uhrádzať v splátkach po 50,- eur. Žiadala žalobu v prevyšujúcej časti zamietnuť. To, že žalovaná uhradila veriteľovi sumu 3102,96 eur ničím nepreukázala, preto na to súd neprihliadol a mal zato, že žalovaná uhradila žalobcovi sumu podľa výpisu a úhrad, t.j. (2752,96+250) 3002,96 eur. Tým, že žalovaná neuhradila dlžnú sumu riadne a včas, dostala sa do omeškania s plnením peňažného dlhu a žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne a súd je toho názoru, že takto uplatnená výška úroku z omeškania je v súlade s platnou právnou úpravou. Súd preto žalobu považoval v tejto časti za dôvodnú a žalovanú zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne z dlžnej sumy istiny úveru 1347,04 tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení (10.8.2015), kedy došlo k omeškaniu, teda od 11.8.2015. Súd nemohol priznať žalovanej splácanie dlhu v splátkach, keďže žalovaná tiež nijako nepreukázala dôvod splácania dlhu v splátkach, napr. svojou zlou finančnou situáciou. Ani to nemal preukázané vyjadrením žalobcu o tom, že so splácaním dlhu v splátkach súhlasí. Súd nemohol žalobcovi priznať nárok na vyčíslený úrok z omeškania do dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti z dôvodu, že bol vyčíslený aj zo súm, na ktoré žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie (úroky), preto mu súd priznal iba nárok na úrok z omeškania z reálnej dlžnej sumy od zosplatnenia a v tejto časti pre sumu 2502,72 eur s príslušenstvom preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2, § 262 odsek 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

8. Proti výroku o lehote splatnosti podala odvolanie žalovaná včas. Navrhla, aby odvolací súd zmenil výrok I. tak, že žalovanej povolí splácať v splátkach po 50,- eur mesačne vždy k 25. dňu. Dôvodila, že spláca dlh v pravidelných mesačných splátkach po 50,- eur vzhľadom na jej celkovú majetkovú a sociálnu situáciu. Z dôvodu neprítomnosti žalovanej na poslednom pojednávaní neboli súdu predložené listinné dôkazy preukazujúce osobné majetkové pomery žalovanej, v dôsledku čoho právna zástupkyňa požiadala o odročenie pojednávania za účelom písomného vyjadrenia k žalobe a predloženia všetkých listinných dôkazov, ktorej súd nevyhovel a vo veci rozhodol. Súdom určená lehota 3 dni na zaplatenie má pre žalovanú a jej rodinu likvidačný charakter a spôsobí jej veľké existenčné problémy. Spolu s odvolaním predložila aj doklady preukazujúce príjmy a výdavky.

9. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

10. Proti výroku III. a výroku IV. rozsudku podal odvolanie žalobca včas. Navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolací súd zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alternatívne, aby rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu. Namietal, že Zmluva o úvere bola uzatvorená na základe právnej úpravy odlišnej, než súčasná právna úprava, nakoľko s účinnosťou od 01.01.2016 došlo k zmenám v celkovej sume nákladov. Tieto skutočnosti súd nezohľadnil a aplikujúc platné v súčasnosti a nie v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere spôsobil právne pochybenie. Žalobca trvá na tom, že Zmluva o úvere vyjadrovala správne údaje o RPMN banky. Uviedol, že interný výpočtový systém banky umožňoval v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere výpočet jednotlivých splátok anuity len v celých hodnotách bez desatinného čísla. Preto sa mohlo stať, že výška poslednej splátky bola v nulovej výške, resp. v nižšej, než výška ostatných splátok. Preplatok takto vzniknutý sa spotrebiteľovi vráti na základe 5.4 Všeobecných obchodných podmienok. Má za to, že predmetné uvedenie sumy, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nie je zavádzajúce, je presné a opakovane uvedené v zmluvnej dokumentácii tak, aby bol spotrebiteľ dostatočne informovaný o tom, aká bude jeho celková čiastka, ktorú nakoniec zaplatí.

Priemerný spotrebiteľ si vie spočítať predmetné dva údaje, a to výšku úveru a celkovú výšku nákladov. Tieto údaje sú v Zmluve o úvere uvedené bez akýchkoľvek pochybností, dokonca sú zvýraznené. K predpokladom RPMN uviedol, že rozsudok je nepreskúmateľný. Žalobca má za to, že zmluva obsahuje všetky predpoklady výpočtu RPMN. K absencii rozdelenia splátok uviedol, že Zmluva o úvere obsahuje požadované náležitosti, keďže sa v nej uvádza, že (i) výška úveru, (ii) úrok je vyjadrený úrokovou sadzbou, (iii) výška mesačnej splátky, (iv) RPMN banky v %, (v) taktiež priemernú RPMN na trhu, (vi) celkovú výšku úveru, (vii) dátum 1. splátky, (viii) dátum nasledujúcich splátok, (ix) počet mesačných splátok, (x) dátum.

Za absolútne dostatočné a v súlade so zákonom považuje ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje vyčíslenie istiny, úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termíny splatnosti jednotlivých splátok, ktorými sa má táto celková čiastka splatiť.

11. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil vzhľadom aj na podané odvolanie vo výroku o lehote splatnosti tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1347,04 eur spolu s 5,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 297,42 eur od 11.8.2015 do zaplataenia a to v pravidelných mesačných splátkach po 50,- eur mesačne vždy k 25. dňu v mesiaci. Vo zvyšnej časti rozhodnutie potvrdí, prípadne zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovanej prizná nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi. K nesprávnej RPMN a neuvedeniu predpokladov použitých pre výpočet výšky RPMN uviedla, že podľa ust. § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať RPMN a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy, uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Ak zákon vyžaduje uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN, je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet. Ide o obligatórnu náležitosť, ktorú zmluva neobsahovala. K absencii rozdelenia splátok uviedla, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je uvedené rozdelenie splátok na istinu, úroky, poplatky, a neobsahuje ani spôsob, akým sa budú jednotlivé splátky úveru zo strany spotrebiteľa priradovať k istine, úrokom a poplatkom. Z tohto dôvodu klient nie je schopný posúdiť akým spôsobom spláca úver, ako sa započítavajú splátky na istinu a úroky. Okrem toho, že takéto neuvedenie rozčlenenia splátok považuje ustálená judikatúra súdov za nenaplnenie zákonnej požiadavky uvedenej v ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona jedná sa tiež o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľských zmluvách. Je to totiž veriteľ, kto svojvoľne a nekontrolovateľne priraduje splátky a určuje aká časť sa použije na splátky istiny a aká na splátky odmeny veriteľa, pričom spotrebiteľ nemá možnosť skontrolovať podľa akého kľúča to veriteľ robí.

12. K vyjadreniu žalovanej podal vyjadrenie žalobca. Uviedol, že zákon nepožaduje uvádzať v zmluve konkrétny matematický výpočet RPMN a zákon nepožadoval ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať v zmysle predpokladov pre výpočet RPMN. Ďalej trvá na stanovisku nepreskúmateľnosti rozhodnutia. K absencii rozdelenia splátok poukázal na znenie dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z.z., ktorý zo zákona č. 129/2010 Z.z. odstránil také znenie ust. § 9 ods. 2 písm. l), podľa ktorého mala zmluva obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky pridelovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru a na judikatúru Najvyššieho súdu SR. Žiadal súd, aby rozhodol tak, ako uviedol v odvolaní.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

14. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

15. K odvolaniu žalovanej odvolací súd uvádza, že žalovaná neuniesla tzv. dôkazné bremeno, ktoré možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania. V rámci dokazovania

platí zásada, že každá strana sporu musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t.j. kto tvrdí, dokazuje.

16. Podľa § 153 odsek 1 C.s.p. strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Podľa odseku 2 na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

Podľa odseku 3 ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihľadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej.

17. Podľa ustanovenia § 296 C.s.p., spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

18. Strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí, pretože len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalovaná tvrdila, že jej majetková a sociálna situácia je veľmi zlá, a rozhodnutie o lehote zaplatenia do troch dní má pre ňu a jej rodinu likvidačný charakter, aj vzhľadom na právne zastúpenie žalovanej bolo jej povinnosťou tieto tvrdenia preukázať a predložiť súdu prvej inštancie včas.

19. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať.

20. Odvolací súd nemôže prihliadať na listinné dôkazy predložené v odvolacom konaní, keďže skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, nemôžu byť v zásade odvolacím dôvodom. Žalovaná súdu nepreukázala, že by listinné dôkazy preukazujúce majetkovú situáciu žalovanej nemohla použiť v konaní pred súdom prvej inštancie bez svojej viny.

21. Žalovaná tým, že napriek písomnému procesnému poučeniu nepredložila všetky dôkazy do skončenia dokazovania na súde prvej inštancie, sa sama diskvalifikovala z ďalších dôkazov a odvolací súd v súlade s § 366 C.s.p. nemôže na nový dôkaz predložený v odvolacom konaní prihliadať.

22. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

23. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi právnym predchodcom žalobcu (Poštová banka, a.s.) ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 20.03.2013 uzatvorená Zmluva o úvere konsolidácia č. XXXXXXXXXXXX. V Zmluve o úvere bola uvedená výška úveru (4. 350,- eur), výška mesačnej splátky (102,- eur) vždy k 25 dňu v mesiaci, počet mesačných splátok (72), celková výška nákladov (2983,10 eur), dátum prvej platby (25.4.2013), dátum konečnej splatnosti (25.3.2019), úroková sadzba (19,00 %), RPMN banky (20,74 %), priemerná RPMN na trhu (18,86 %), nepoistený úver.

24. Podľa ustanovenia § 9 odsek 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj tieto náležitosti:

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

25. Podľa ustanovenia § 11 odsek 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

26. Odvolací súd na úvod uvádza, že súd prvej inštancie postupoval správne pokiaľ právny vzťah založený Zmluvou o úvere medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu vyhodnotil ako vzťah spotrebiteľský. Spotrebiteľský charakter sporu nebol žalobcom v konečnom dôsledku spochybnený.

Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V zmluve je taktiež nesprávne uvedená celková čiastka, ktorá je uvedená nečitateľne, malými písmenami, asi 1 mm ako súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom.

27. K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery;“ Odvolací súd preto zastáva názor, že týmito predpokladmi je uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že z tohto dôvodu je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

28. Ak zákon vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN je nepochybné, že do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť i matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Ako inak by spotrebiteľ mohol preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN, ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom.

29. S neuvedením predpokladov použitých na výpočet RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere spájal v zmysle ustanovenia § 11 odsek 1 písm. b/ následok v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

30. Odvolací súd je toho názoru, že ustanovenie § 9 odsek 2 písm. j/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, je tak explicitne presné, že ani cez prizmu eurokomformného výkladu nemožno ignorovať prípadnú

absenciu tam uvedených náležitosti. V zákonom ustanovení sú jasne deklarované prípadné následky spojené s absenciou obligatórnych náležitosti uvedených pod písm. j/ a k/ citovanej právnej normy. Odvolací súd preto nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol platný a účinný v čase vydania napadnutého rozsudku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na rozsudok NS SR vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/59/2017, 3Co/7/2017 a ďalšie. Neuvedenie týchto zákonných náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú aj v zmysle článku 23 smernice 2008/48. Zákon môže stanoviť, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 odsek 2 smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (viď rozsudok Súdneho dvora - tretia komora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15).

31. Správny je záver, podľa ktorého ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadovalo rozčlenenie dohodnutej splátky na jednotlivé zložky, teda na istinu, úroky a poplatky. Nesplnenie tejto povinnosti malo za následok, že úver sa v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy považoval za bezúročný a bez poplatkov.

32. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v čl. 22 zaviedla úplnú harmonizáciu svojich ustanovení spočívajúcu v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú.

33. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu únieového práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecného záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát musí byť dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe, alebo založenie resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť.

34. Pre všetky spotrebiteľské spory, v ktorých sa rieši otázka, či má zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov alebo nie, ako aj otázka, kedy sa považuje spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, je skutočnosť, že smernica zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu úplne irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila. To, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať

ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade išlo o vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

35. Požiadavka smernice k otázke členenia splátok je tak jasná a zreteľná, že zo slovného spojenia smernice „výška, počet a frekvencia splátok spotrebiteľa“ absolútne žiadnym výkladom nie je možné vyvodiť požiadavku, aby zmluva uvádzala splátky v členení na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov. Preto Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-42/15 správne rozhodol, že smernica takéto členenie nepožaduje.

36. Požiadavka zákona je však od požiadavky smernice iná. Zákon uvádza, že zmluvy musia obsahovať „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“. Niet žiadnych pochybností, že slovenský zákon ide nad rámec smernice a celkom jednoznačne požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá navyše obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie, je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Avšak slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu tohto ustanovenia zákona existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

37. Čo sa týka tvrdenia o možnosti eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, s týmto sa stotožniť nedá. Pri problematike nesúladu vnútroštátneho právneho predpisu so smernicou je nedostačujúce ohraničiť sa len na skúmanie účelu transponovaného právneho predpisu, najmä v kontexte zákazu odchýlenia sa od znenia smernice pri jej implementovaní, čo bolo aj v tomto prípade (čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48). Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. možno zistiť iba to, či bolo alebo nebolo úmyslom zákonodarcu sa od smernice odchýliť. Pri zistení, že úmyslom zákonodarcu nebolo odchýliť sa od znenia smernice, stále nie je vyriešená otázka, či smernica bola v skutočnosti vadne implementovaná alebo nie, keďže k takejto nesprávnej implementácii mohlo dôjsť aj chybou alebo omylom. Skutočnosť, či odchýlenie sa od smernice bolo úmyslom zákonodarcu alebo nie, nie je pre posudzovanie prípustnosti nepriameho účinku smernice, teda eurokonformného výkladu zákona relevantná. Relevantná je otázka, či smernica bola v skutočnosti vadne implementovaná alebo nie.

38. V tomto konkrétnom prípade je zjavné, že smernica bola implementovaná vadne. Zákonodarca implementoval požiadavku smernice odchyľne od smernice, pričom toto odchyľne jazykové vyjadrenie pochádza jednoznačne z pôvodnej právnej úpravy o spotrebiteľských úveroch uskutočnenej zákonom č. 258/2001 Z.z. V dôvodovej správe k novele zákona č. 129/2010 Z.z. uskutočnenej zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým zákonodarca zosúladiť s účinnosťou od 01.05.2018 sporné ustanovenie so smernicou, zákonodarca vyslovene uvádza, že „ak by sme predmetné ustanovenia ponechali v zákone č. 129/2010 Z.z., Slovenská republika by išla nad rámec podmienok stanovených smernicou“.

39. Slovné spojenie „splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nebolo použité po prvýkrát zákonom č. 129/2010 Z.z., ale v zákone č. 258/2001 Z.z.

40. Otázka členenia splátok spotrebiteľského úveru bola upravená v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť. Vyjadrením slov „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal zákonodarca jednoznačne na mysli rozčlenenie jednotlivých položiek, čo vyplýva z jazykového výkladu, ako aj logického výkladu zákona, pričom uvedené bolo potvrdené v mnohopočetnej a ustálenej judikatúre, ktorá bola aj v prípade výkladu zákona č. 258/2001 Z.z., teda nielen zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý transponoval Smernicu 2008/48, potvrdená aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Povinnosť rozčlenenia jednotlivých platieb je podporená tiež vetou za bodkočiarkou, kde

zákonodarca uviedol dodatočnú povinnosť pre veriteľa a to povinnosť uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné. Ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo následne novelizované zákonom č. 568/2007 Z.z. a to tak, že predmetná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa presúva z písm. a) do písm. i), pričom platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zákonodarca teda slovo „sumu“ nahradil slovom „výšku“ a vypustil požiadavku „uviesť aj súčet týchto platieb, ak je to možné s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť“. Uvedenou novelou zákonodarca neupustil od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru, vypustil len požiadavku na uvedenie súčtu týchto platieb.

41. Ustanovenie o náležitostiach zmlúv o spotrebiteľskom úvere pôvodne vyjadrené v ustanovení § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. bolo presunuté do ustanovenia § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., v zmysle ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Následne zákonodarca pristúpil k novelizácii tohto ustanovenia prijatím zákona č. 279/2017 Z.z. a to tak, že zosúladiť zákon so smernicou, keď zmenil zákonnú požiadavku na obsah zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle tejto novelizácie zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že zákonodarca slovami „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ mal na mysli členenie splátok spotrebiteľského úveru a slovami „frekvencia splátok“ mal na mysli uvedenie len samotnej celkovej výšky splátky bez jej vnútorného členenia.

42. Ďalšou okolnosťou potvrdzujúcou záver o nesprávnej transpozícii Smernice 2008/48 je to, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vyžadoval, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala adresu veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Tiež s neuvedením tejto náležitosti sa spájala sankcia v podobe bezúčinnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Súdny dvor Európskej únie v už skôr spomínanej veci C-42/15 vyslovil podstatnú vec, podľa ktorej článok 23 Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto Smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

43. Vzhľadom na uvedené odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok vo výroku o splatnosti prisúdenej pohľadávky, vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

44. Dňa 28.08.2019 bol súdu prvej inštancie doručený návrh Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO 42 362 962 na pribratie do konania ako osobitný subjekt na stranu žalovanej. V súlade s ustanovením § 378 odsek 2 C.s.p. odvolací súd nepribal do konania na strane žalovaného občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 C.sp. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaná ani žalobca v odvolacom konaní neboli úspešní.

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).